

Sygn. akt III CSK 45/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku W. H.
przy uczestnictwie J. H., E. Ł., J. M. i Z. K.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie, skargi kasacyjnej uczestniczki J. M.
oraz skargi kasacyjnej uczestnika Z. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca 2500/12,

odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący J.M. i Z.K. oparli wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej, drugiej i ostatniej spośród wymienionych przesłanek. Skarżąca W.H. nie wskazała natomiast, która z wymienionych przesłanek uzasadnia – w jej ocenie – potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Z kolei przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 października 2007 r., I PK 164/07 oraz z dnia 29 stycznia 2008 r., I PK 236/07 - nie publ.).

Natomiast o spełnieniu przesłanki oczywistej zasadności skargi można mówić jedynie wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiście naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.).

Żaden ze skarżących nie zawarł w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wszystkich wymaganych prawem elementów. Ogólnikowe odwołanie się do elementów stanu faktycznego sprawy, z których oceną dokonana przez Sąd drugiej instancji skarżący nie zgadzają się, bez sprecyzowania i przedstawienia konkretnego problemu prawnego, nie czyni zadość żadnej z przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy, uznając, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione, orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).